

и защита. Често, изложени на капризитѣ на партизанския бѣсъ, угнетени и материално, тѣ дирѣха подкрепа пакъ пря силнитѣ на деня и излагаха предъ тѣхъ обикновено не само своето учителско, но и своето човѣшко достоинство. Дълги години учителитѣ-професионалисти се отнасяха апатично къмъ своята професионална сѣдба и не имъ идваше на умъ да взематъ поука отъ учителитѣ, които служеха по ведомството на Народното Просвѣщение и да приобцатъ своитѣ усилия къмъ тѣхнитѣ, а и съществуващитѣ учителски съюзи не можахъ да надрастнатъ своитѣ цехови рамки и съзратъ, че край тѣхъ има и други тѣхни колеги, макаръ и подъ друго ведомство, които страдатъ и изнемогватъ, за да ги подканятъ къмъ организация и борба. А професионалнитѣ училища, както преди, така и следъ империалистическата война, все повече се умножаваха, числото на учителитѣ, ангажирани въ тѣхъ, все повече растѣше. Освенъ държавнитѣ профучилища, които се уреждаха отъ разнитѣ министерства, изникнаха на много мѣста и такива, уреждани отъ частни лица, търговскитѣ камари и пр. Служебниятъ стабилитетъ на учителитѣ-професионалисти още повече се влоши. Както по материално положение, така и по права, тѣ стоеха задъ организираниитѣ учители. Особено тежко е положението на учителитѣ и учителкитѣ въ частнитѣ професионални училища. Съвкупността на поменатитѣ материални, трудови и обществено-политически условия събудиха интерната маса учители-професионалисти, и по-буднитѣ отъ тѣхъ надаватъ повикъ за организиране. Първитѣ искри за организация пламватъ въ Софийското и Русенското дружества. Тѣ издадатъ първитѣ позиви за образуването на една обща организация отъ учителитѣ-професионалисти, които се намиратъ предимно подъ ведомството на М-ството на Търговията, Промышленността и Труда. Тѣзи позиви намиратъ благоприятенъ отзвукъ въ мнозина учители и идеята за организация се подхваща отъ една по-голѣма маса, докато презъ юлий 1926 год. се излива въ свикването на учредителенъ конгресъ въ София и се полагатъ основитѣ на *„Съюза на професионалнитѣ учители въ България“*.

Както другитѣ учителски съюзи, така и този на учителитѣ-професионалисти плаща данѣкъ на народничеството и се движи въ гжста, непроницаема мъгла отъ начало и до сега. Вмѣсто да издигне на пръвъ планъ професионалнитѣ интереси на своитѣ членове, той си поставя цели, присжщи на политическитѣ партии и на държавната властъ.

Съюзниятъ органъ „Професионаленъ подеъмъ“, още въ бр. 1, год. I, въ уводната статия „Нашитѣ задачи“, пише:

„Нашитѣ задачи сж кристализираниитѣ нужди на нашето професионално образование, на търговията, промишлеността, занаятитѣ и стопанството; тѣ вървятъ изъ пжтя на културното и икономическо развитие на страната, тѣ сж насочени и къмъ условията на родното изкуство.

Ала тия задачи не се изчерпватъ само въ обективнитѣ условия изъ полето на нашата професия. За да можемъ спокойно да имъ се отдадемъ, *намъ сж нуждни материални и морални сили: гражд-*